

Balazsek Dániel

Halántékdod tűzfalánál

(Bábel nyakának)

Mintha golyózaporba feszülne fejed:
mint óralapok bizonytalanságára cseppent
percek között kinövő árnyék:
esők lombjai gyűlnek tekinteted mögött.

S mint a zúgó bolygórendszerek:
homloktól homlokig terjedő szél hiánya,
egék csöndjei közt kő kövön,
s aztán a szívekben piros lemez a lemezen
legkisebb lökésre képtelen
sóvárog keserűségek sójában a csepp vér.

Egy percre rád dől a Halál:
halántékdod hosszú madarainak árnyékával

Istenkeresések Mózes-botja

Az idő súlymértékeihez mérten
lazul fogaid s a csontok porcelánja:
álladhoz sodor koppanás –
A kihűlt csillagot a szó
vas-cserépből is hanggá szublimálja,
ködvásznnon sikoltó madár ecsetvonása.
S a vállig fölérő éjszakák között
a percről percre tömörebb csendek mészkövében
hiányától nehezülten
forrásvizét keresi mint bennünk mozgolódó anyag
a lélek.

Sípcsontriból

Virágok nyakán végighúzza az éj sörénye
az Ősök csontjaitól csontodig
(arcunkba lengő kötél: szelek füzére)
folytatódó lét egyensúlyozása
a lázadás, mit arc-síkod peremére
összehordtak a századba torlódó pillanatok,
két vihar medencecsontja között késhegynyi hideg.
S bár Isten tenyerén apró mozzanat:
sípcsontriból a sziklahát egyedüllétig
repedő kövek kivéssett arca, s a követ felhasító
belső súlytalanságukkal a lélegzetvételek:
ahogy centiméterekből is összerakja az Élet
végül a végtelent.